

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania S. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych
i Spraw Publicznych w dniu 28 marca 2006 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 28 kwietnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2005 r. Sąd Apelacyjny w K. oddalił apelację S. M. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T. z dnia 19 lutego 2004 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższego wyroku wnioskodawca złożył skargę kasacyjną nazwaną kasacją, w której zarzucił naruszenie art. 12, 13 i 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, póź. 1118 ze zm.) „przez przyjęcie niezdolności do pracy i w konsekwencji braku prawa do dalszej renty, chociaż stwierdzone schorzenia uniemożliwiają wnioskodawcy podjęcie pracy w posiadanym zawodzie” oraz naruszenie przepisów

postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. przez bezkrytyczne przyjęcie opinii biegłych i brak wyjaśnienia, czy przy stwierdzonych schorzeniach wnioskodawca może bez uszczerbku dla wyników leczenia podjąć pracę w posiadanym zawodzie. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jak również uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w T. i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

„Zgodnie z wymogiem art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.” skarżący przedstawił, iż „istnieje potrzeba wykładni zastosowanych w sprawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, póź. 1118 ze zmianami) dla wyeliminowania niekorzystnego z punktu widzenia i samego wnioskodawcy i znaczenia społecznego, a ujawniającego się w praktyce opiniowania automatyzmu. Nie rozważa się bowiem kosztów dotychczasowego leczenia, znaczenia dobrego efektu leczenia i skutków podjęcia pracy. Ustawa winna gwarantować, że biegli rozważą i wyjaśnią dokładnie w opinii, iż pomimo istnienia schorzeń będących dotąd podstawą przyznania renty dotychczasowe leczenie dało taki wynik, że wnioskodawca może podjąć pracę bez uszczerbku dla zdrowia i efektu leczenia. Ujawnia się, że biegli wydają opinię na konkretną chwilę, co mija się z celem, gdyż choroba trwa. Dlatego przedstawienie prognozy i uzasadnienie mogłoby dawać miarodajną podstawę do orzekania”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3

k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie spełnia istotnego wymogu formalnego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem nie został w niej w ogóle zawarty wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania (co wynika z niedostrzeżenia przez skarżącego zmiany z dnia 6 lutego 2005 r. charakteru tego środka prawnego, przez co stał się on nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia – art. 398¹ § 1 k.p.c.)) wraz ze wskazaniem istnienia przesłanek wniosek ten uzasadniających i wyjaśnieniem, wykładni jakich przepisów prawnych istnieje potrzeba, na czym polegają wątpliwości przy dokonywaniu ich interpretacji i wykazaniem dlaczego wątpliwości te są tak poważne, że wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Za spełnienie przedmiotowego wymogu nie może być zatem w żadnym razie uznane wskazanie przez wnoszącego skargę, że „istnieje potrzeba wykładni zastosowanych w sprawie przepisów ustawy z 17 października 1998 r. dla wyeliminowania niekorzystnych z punktu widzenia i samego wnioskodawcy i znaczenia społecznego – ujawniającego się w praktyce opiniowania – automatyzmu”.

W konsekwencji brak w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, a także brak odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia tego wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) są brakami nieusuwalnymi, powodującymi odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

